

стана напредъ; азъ ъж отървахъ отъ единъ о-
гънъ, нъ ъж предадохъ въ другый...

—Наистиннѣ ные още мѣчничко и ще ся
намеримъ съ тѣхъ—не е малко пѣтъ, дѣто из-
вървахме до сега, потвърди Жельо.

—Немайте си грижа за това. Некъ още
да повървимъ малко и азъ щѣ ви кажѣ дѣ сѣ
тѣ, само дръще ся на право, изрече Василь,
който знаеше.

Слѣдъ малко время единъ слабъ пукъ отъ
пушкѣ, що ся раздаде далечъ на прѣдѣ имъ,
стрѣсна Желя и Петра, а зарадва Василя.

—Батьо!...

—Чули Василе, извикахъ Ж. и П. завед-
нѣжъ, като застояхъ.

—Небойте ся продума усмихнато Василь;
това е гласъ, що показва че ные сме далечъ, и
много назадъ отъ нашитѣ освобождены.

—Защо? изрече Петръ уплашенъ.

—Е тѣй, зашто-то вървимъ полека.

—Нъ зашто е този знакъ, попыта Жельо,
като още не можеше да разбере кое какъ е.

—Зашто-то азъ имъ тѣй зарѣчахъ да на-
правятъ. Ето и отъ нашѣ странѣ.

И Василь грѣмва. Ж. и П. угадихъ рабо-
тѣ-тѣ.

—Вые чухте, Жельо, какъ отдалечъ грѣ-
мна пушка-та. Никола трѣба да е много напредъ